

—Кждѣ ли сж отишли птичкитѣ и пеперудкитѣ? — се питаше тихичко Веселинчо. —Кждѣ ли сж се изпокрили? А хубавитѣ цвѣтенца защо сж тѣй постърнали? Трѣвицата защо е пожълтѣла?

Тихъ, хладенъ вѣтречъ полѣхна. Трѣвицата се разлюлѣ. Веселинчо се прислушваше въ шепота на нейнитѣ листовце и като че ли дочуваше нѣкакви си тихи въздишки за миналитѣ весели пролѣтни дни. Нѣкаква си тѣга висѣше надъ постърналото поле.

На Веселинча му стана хладно, и той се загърна хубаво въ своето палтенце.

II Дъждецъ.

Извѣднажъ на лицето му нѣщо капна.

—Що е това? — безъ да иска, продумва той.

Веселинчо си изтри лицето съ ржка и вдигна глава нагорѣ.

—А!.. Та това е дъждъ! — извика той.

И наистина, безъ да забѣлѣжи Веселинчо, по небето бѣха пропѣлѣли лѣтни облачета. Дребенъ дъждецъ зарѣмѣ.

—Сега се измокрихъ хубаво, — помисли си Веселинчо и се запжти бързо къмъ кѣщи.

А дъждецѣтъ весело рѣмѣше и като че ли се смѣеше.

И ето че той продума:

—Кждѣ Веселинчо? Какво бързашъ? Защо се оплани?

—Бързамъ, че ще ме измокришъ. Пъкъ и студено е.

—О-хо! — засмѣ се дъждецѣтъ. — Чакай де! Ти оше студъ не си видѣлъ. Знаешъ ли, отъ дѣ ида азъ?

—Отъ дѣ?

—Отъ далечния сѣверъ. А можешъ ли ми каза, кой иде слѣдъ мене?

III Веселинчо се замисли.

—Право да си кажа, не мога, — каза той най-послѣ. Ако искашъ, кажи ми да се науча.

—Слѣдъ мене иде чистиятъ, студенъ снѣжецъ, по бѣлы и отъ най-бѣлага пеперудка.

Веселинчо се спрѣ очуденъ.